ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ
ΠΡΟΝΟΙΑ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Θ'. ΤΟΜΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1919. ΑΡΙΘ. 226

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ Α. Ε. ὁ ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας διεβίβασε πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην τὸ ἀκόλουθον γράμμα:

Ἀθῆναι τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1919

Σεβασμιώτατε,

Ἐσκέφθην, ὅτι θὰ ἦτο Ὑμῖν ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίσητε ἀξιοπίστους τινὰς πληροφορίας, ἃς ἐσχάτως ἔλαβον περὶ τῆς θέσεως τοῦ Πατριάρχου τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου τῆς Ρωσίας, καταδιωκομένων ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῶν Σοβιέτ. Ἡ μέριμνα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἡ Ὑμετ. Σεβασμιότης ἐπεδείξατο σταθερῶς ὑπὲρ τῶν ὁμοθρήσκων Αὐτῆς Ρώσσων μὲ ἐνθαρρύνει, ὅπως καταστήσω Αὐτῇ γνωστὴν τὴν ἀδιάσειστον εὐστάθειαν, ἧς τόσα δείγματα παρέχουσιν οἱ νέοι οὗτοι μάρτυρες Χριστιανοί.

Φαίνεται, ὅτι ἡ Μπολσεβικὴ τρομοκράτησις ἔσχε μεταξὺ ἄλλων ὡς ἀποτέλεσμα καὶ τοῦτο: νὰ ἐνισχύσῃ ἐπὶ πλέον τὴν θρησκευτικὴν δρᾶσιν τῶν ἐνοριῶν. Ὁ Κλῆρος ἀποκτᾷ ἐν μέσῳ τοῦ διαλυτικοῦ τούτου διοικητικοῦ Συστήματος ἐπιρροὴν πολὺ ἀνω-

τέραν ἐκείνης, ἣν προηγουμένως ἐκέκτητο. Ὁ Πατριάρχης Τύχων συγκεντρώνει εἰς τοιοῦτο σημεῖον τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ λαοῦ, ὥστε οἱ Μπολσεβῖκοι, καὶ οἱ μᾶλλον αἱμοχαρεῖς καὶ οἱ πλέον σκληροκάρδιοι, δὲν τολμῶσι νὰ ἐπιβάλωσιν ἐπ' αὐτοῦ χεῖρα. Ἐν τούτοις ὁ εὖ φρονῶν Μοσχοβίτης ζῇ ἐν καθημερινῷ φόβῳ, μήπως δολοφονηθῇ ἐξ ἀπροόπτου.

Θὰ ἀναφέρω ὡς παράδειγμα τῆς μεγάλης ἐπιβολῆς, ἧς χαίρει ὁ Πατριάρχης, γεγονός, ὅπερ ἐσχάτως συνέβη καὶ ὅπερ παρουσιάζει καταπληκτικὴν ἀναλογίαν πρὸς τὴν στάσιν τῶν ἀρχαίων Πατριαρχῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν διωγμῶν τῶν Ἐθνικῶν. Ὁ Τρότσκυ, συγκαλέσας ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Σωτῆρος συνάθροισιν στρατιωτῶν τῆς Ἐρυθρᾶς στρατιᾶς, μετέβη ἐπὶ τόπου μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἐκ σβίρων καὶ χυδαίων. Διεκήρυξεν εἰς τὴν συνέλευσιν, ὅτι ὁ ἀπέραντος οὗτος ναὸς θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο τοῦ λοιποῦ ὡς κινηματογράφος καὶ ὡς λαϊκὸν καπηλεῖον. Ὁ Πατριάρχης, πληροφορηθεὶς περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Τρότσκυ γενομένης ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ Συνελεύσεως, προσέδραμε πάραυτα καὶ ἀνελθὼν τὰς βαθμίδας τοῦ θυσιαστηρίου, ἔνθα συνωστίζοντο οἱ συγκεντρωθέντες «Σύντροφοι», ἐξεφώνησεν ἐν μέσῳ τοῦ ἀχαλινώτου τούτου ὄχλου λόγον νευρώδη πλήρη πατριωτισμοῦ καὶ χριστιανικοῦ αἰσθήματος, ἀπολήξαντα εἰς τὰς λέξεις ταύτας: «ὁ Εβραῖος Τρότσκυ—καὶ ἔδειξεν αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου—ὡδήγησεν ὅλους ὑμᾶς ἐδῶ, ἵνα μεταβάλητε τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν εἰς τόπον διαφθορᾶς καὶ βεβηλώσεως. Ἂν εἶσθε ἀληθεῖς Ρῶσοι καὶ χριστιανοί, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐγκαταλείψητε τὸν τόπον καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσητε». Καὶ ὁ Πατριάρχης ἐξῆλθε τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ερυθρὰ φρουρὰ ὁλόκληρος καὶ μέρος τῆς ἐγγυτέρας ἀκολουθίας τοῦ Τρότσκη ἠκολούθησαν τὸν ἅγιον ἄνδρα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου. Ὁ Τρότσκη ἐν τῇ μανίᾳ του ὥρμησε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πατριάρχου, ὅστις ἤδη εἶχε διέλθῃ τὸ προαύλιον. Ἀλλ' ἐδέησε νὰ ἀναχαιτισθῇ ἰδὼν τὴν πλατεῖαν κατάμεστον κόσμου, μαύρην ἐκ πλήθους—νέων καὶ γερόντων—προσδραμόντος ἐν πάσῃ σπουδῇ,

ἐπὶ τῇ εἰδήσει, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶχε μεταβῇ, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, εἰς συνάθροισιν συγκληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ διαβοήτου Ἐπιτρόπου ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι καὶ θρὶξ τοῦ Πατριάρχου ἂν ἐθίγετο, ὁ Τρότσκυ θὰ ἐσπαράσσετο ὑπὸ τοῦ πλήθους. Καὶ ὅταν οὗτος ἐνόησεν, ἐκ τῆς λιποψυχίας τῶν «συντρόφων» του, ὅτι ἡ θέσις του ἐξηυτελίζετο, ἐκραύγασε πρὸς τὸν Πατριάρχην, ὅτι θὰ τὸν ἐφυλάκιζεν, ἵνα ἐν τῷ μεταξὺ ἐναγάγῃ αὐτὸν πρὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου. Ὁ Πατριάρχης ἀπήντησε μὲ τόνον γαλήνιον: «Δὲν φοβοῦμαι ποσῶς νὰ δικασθῶ, καὶ δὲν ἀποφεύγω τὴν καταδίκην». Ἀκολούθως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ὑπὸ τὴν φρούρησιν τοῦ πλήθους. Ὑποθέτω, ὅτι πᾶν σχόλιον θὰ ἐξησθένει μᾶλλον τὴν ἐντύπωσιν, ἥτις γεννᾶται ἐκ τῆς συγκινητικῆς ταύτης σκηνῆς.

Οὐχ ἧττον ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἀκατάβλητος δραστηριότης τῶν ἐνοριτῶν. Ὅτε τὰ Μπολσεβικὰ στρατεύματα κατέλαβον τὴν πόλιν Οὔφα, ὁ Τρότσκυ διέταξεν ὅπως τὰ καλύτερα ἀποσπάσματα τοποθετηθῶσιν ἐν τοῖς κυριωτέροις οἰκοδομήμασι τῆς πόλεως. Αἱ ἀποφάσεις καὶ αἱ δρακόντιοι διαταγαὶ ἐπολλαπλασιάζοντο, ἀκολουθούμεναι ἀπὸ ἐκτελέσεις σωρηδόν. Εἰς ἀπάντησιν τῶν διαπραχθεισῶν ἀγριοτήτων οἱ ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν ὑπέβαλον εἰς τοὺς ἐπιτρόπους διαμαρτυρίας ἐγγράφους μετὰ δεκάδων χιλιάδων ὑπογραφῶν, ἀντιτιθέμενοι εἰς τὰ νἱοθετηθέντα μέτρα καὶ ἀρνούμενοι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς αὐτά. Πράγματι, οὐδὲν διάταγμα ἐξετελέσθη: «Δὲν ὑπακούομεν εἰ μὴ εἰς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν» ἀπήντων οἱ κάτοικοι. Ἀλλὰ καί τι πλέον. Ὁ Τρότσκυ ἐξηκρίβωσε μετ᾽ ἐκπλήξεως, ὅτι τὸ ἄνθος τοῦ στρατοῦ του, τοῦ ἐστρατωνισμένου ἐντὸς τῆς πόλεως, ἀντὶ νὰ λεηλατήσῃ καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἐρήμωσιν, ἐπεσκέπτετο τὰς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐπληροῦντο ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς Στρατιᾶς. Ἔντρομος ὁ Τρότσκυ διέταξε νὰ ἐκκενωθῇ ἡ Οὔφα ἐκ τῶν στρατευμάτων του, τὰ ὁποῖα διένειμεν εἰς στρατόπεδα ἔξω τῆς πόλεως, ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων. Ὅτε δὲ ὁ

καὶ τῶν μὴ χριστιανῶν. Ὄπισθεν ὅμως τοῦ ἐξωτερικοῦ βίου φωλεύει μία δύναμις θεία, αὐτὴ ἀκριβῶς ἐκείνη, ἡ ὁποία τὸν ἑνώνει μὲ τὸν Χριστόν. Φωλεύει μία δύναμις, ἡ ὁποία τοὺς ἑνώνει. Φαίνεται καὶ ὁ μαγνήτης κάτι τι ὑλικόν, ἕνα στερεὸν πρᾶγμα, ὅπως καὶ ἡ πέτρα καὶ ὁ σίδηρος. Τὸ ἴδιον καὶ μία μικρὰ βελόνη. Ἀλλὰ μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν μαγνήτην κατοικεῖ μία δύναμις, ἡ ὁποία διψᾷ τὴν βελόνην. Ἠμπορεῖ νὰ τὴν ἁρπάσῃ καὶ νὰ τὴν ἔχῃ διαρκῶς πλησίον του. Εἶναι ἡ δύναμις *τῆς ἕλξεως*. Ζῇ ὁ Παῦλος κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλούς. Ἀλλὰ μέσα, εἰς τὸ βάθος ἐκεῖνο τῶν ἐξωτερικῶν, κρύπτεται ἡ δύναμις ἡ θεία, ἡ *πίστις εἰς τὸν Χριστόν*. Ὅ,τι κάμνει καὶ ὅ,τι λέγει, τὸ κάμνει, ἀφοῦ λάβῃ προηγουμένως ὑπ᾽ ὄψιν του, ὅτι εἶναι *δοῦλος Χριστοῦ*. Ὁ βίος τοὺ ὅλος ἔχει πηγὴν τὸ αἴσθημα τῆς πίστεως. Καὶ αἱ πράξεις του, καὶ οἱ λόγοι του, ἐν γένει ὅλη του ἡ διαγωγή, διὰ τὸν Θεῖον Παῦλον ἔχουν ρίζαν τὴν πίστιν του.

Ὁ Παῦλος λοιπὸν ἀναπνέει μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν πίστεως, ὅπως ὅλοι μας ἀναπνέομεν τὸν ἀέρα τῆς συνειθισμένης ἀτμοσφαίρας. Ἔζη διὰ νὰ πιστεύῃ. Διὰ τοῦτο ἔλεγε: «διὰ πίστεως περιπατοῦμεν». Διὰ τοῦτο λέγει καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν· «ὃ δὲ νῦν ζῶ, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ». *Δι᾽ ἐμὲ ζωὴ θὰ εἰπῇ πίστις.*

Ἂς αἰσθανθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς θερμὸν ζῆλον εἰς τὸ νὰ ἀσπασθῶμεν μίαν τοιαύτην ἀντίληψιν τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ ζωὴ ἡ θεία, ἡ ζωὴ ἡ ἀρίστη. Εἴτε τρώγομεν, εἴτε πίνομεν, εἴτε ὁ,τιδήποτε κάμνομεν, τὰ πάντα νὰ γίνωνται μὲ τὴν «τακτικὴν» τοῦ νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεόν· *«πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε»*. Ὁ Χριστός μας ἂς εἶναι ὁ πλοῦτός μας, ἂς εἶναι ὁ θησαυρός μας, τὸ διηνεκὲς ἀντικείμενον τῆς λατρείας μας. Ὑπάρχει μία γλυκύτης, ὑπάρχει μία εὐχαρίστησις ἀνέκφραστος μέσα εἰς ἕνα τοιοῦτον τρόπον ζωῆς. Φαντασθῆτε τί θὰ ἦτο ἡ ἀνθρωπότης, ἂν ἕκαστος ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἰσχυρισθῇ τὸ τοῦ ἀποστόλου: «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός».

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
ΤΗΣ Ε΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

[3 Νοεμβρίου] **(Λουκᾶ ΙϚ΄. 19-31)**

Ὅλην τὴν εὐτυχίαν, ὅση εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀπολαμβάνει ὁ πλούσιος τῆς σημερινῆς παραβολῆς, ἀγαπητοὶ

ἀδελφοί. Ἐνδύεται μεγαλοπρεπῶς. Τὸ ἐξωτερικόν του ἔνδυμα εἶνε βασιλικὸν ἀπὸ βαρύτιμον μάλλινον ὕφασμα, χρωματισμένον μὲ χρῶμα κόκκινον. Τὰ δὲ ἐσωτερικά του εἶνε καὶ αὐτὰ βαρύτιμα ἀπὸ λινὸν λεπτότατον. Ἀλλὰ καὶ αἱ τράπεζαι, εἰς τὰς ὁποίας οὗτος παρακάθηται, εἶνε πλούσιαι καὶ μὲ πολλὴν τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν παρεσκευασμέναι. Δὲν εὑρίσκονται ἐκεῖ μόνον ἄφθονα καὶ ποικίλα φαγητά, ἀλλὰ καὶ ἁρμονίαι μουσικαὶ καὶ χοροὶ καὶ συμφωνίαι καὶ πᾶν τὸ φαιδρύνον τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ διασκεδάζον τὴν διάνοιαν ἀκούονται ἐκεῖ, εἰς τρόπον ὥστε ὁ πλούσιος ὄχι ἁπλῶς ἐχόρταινεν, ἀλλὰ καὶ ηὐφραίνετο *«καθ' ἡμέραν λαμπρῶς»*.

Ἀλλ' ἰδοὺ πλησίον τῆς ἐξωθύρας τοῦ πλουσίου ἄλλος τις ἄνθρωπος κατάκειται, παρουσιάζων αὐτὸς τὴν ζοφερωτέραν καὶ πλέον ἐλεεινὴν εἰκόνα τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας. Ὀνομάζεται Λάζαρος καὶ εἶνε πτωχός, πτωχότατος, δὲν ἔχει δὲ κανένα, ὅστις νὰ τὸν συνδράμῃ ἢ νὰ τὸν προστατεύσῃ. Ζητεῖ δι' αὐτὸ νὰ χορτασθῇ ἀπὸ τὰ ψυχία, τὰ πίπτοντα ἐκ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου. Ἀλλὰ φεῦ! Εἶνέ ποτε δυνατὸν νὰ χορτασθῇ τις μὲ ψυχία; Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς πτωχὸς πάντοτε πεινᾷ καὶ διαρκῶς ἐπιθυμεῖ νὰ χορτασθῇ. Ὡς νὰ μὴ ἤρκουν δὲ τὰ ἐκ τῆς πείνης καὶ τῆς πτωχείας δεινά, πληγαὶ ἀθεράπευτοι καλύπτουν ὁλόκληρον σχεδὸν τὸ δέρμα του, διὰ νὰ ἐπιτείνουν τὴν δυστυχίαν του καὶ διὰ νὰ προσθέτουν εἰς τὴν βάσανον τῆς πείνης καὶ τὸ δεινὸν τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ πόνου μαρτύριον. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο ρακένδυτος καὶ δὲν ἐσκεπάζετο ὅλον τὸ σῶμά του, αἱ πληγαί του μένουν ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτεθειμέναι, ὥστε ὄχι μόνον εἶνε ἐκτεθειμέναι εἰς τὴν ἐπήρειαν τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ κύνες τῶν δρόμων ἐρχόμενοι τὰς ἔγλυφαν μὲ τὴν γλῶσσάν των!

Ἀλλ' αἴφνης καὶ διὰ μιᾶς ἡ αὐλαία τοῦ παρόντος βίου πίπτει καὶ διὰ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους. Ἀποθνήσκει ὁ Λάζαρος, καὶ οὔτε κἂν γίνεται ἀντιληπτὸς ὁ θάνατος αὐτοῦ. Τὸ πάντοτε περιφρονηθὲν σαρκίον του ἐξ ἀνάγκης ῥίπτεται καὶ καλύπτεται εἰς λάκκον τινά, βεβαίως ὄχι ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων πονούντων καὶ ἐνδιαφερομένων διὰ τὸν ἀποθανόντα τοῦτον δυστυχῆ.

Ἀπέθανε καὶ ὁ πλούσιος, καὶ *«ἐτάφη»*. Ποῖος θόρυβος, ποία πομπή, ποία πολυτέλεια, ποία ἐπίδειξις κατὰ τὴν κηδείαν του! *«Ἐτάφη»*. Μεγαλοπρεπῶς καὶ μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐτάφη. Μὲ αὐτὸν

ὅμως ἐτάφη κάτω ἀπὸ τὰ ψυχρὰ τῆς γῆς χώματα καὶ ὅλη ἡ λαμπρότης του, ὅλαι αἱ ἀπολαύσεις του, ὅλον τὸ μεγαλεῖόν του, ὅλη ἡ κοσμικὴ εὐτυχία καὶ εὐημερία του, ὅλη ἡ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη του. Διότι ὁ ἐπελθὼν θάνατος μεταβάλλει ἤδη τὴν τύχην καὶ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου. Ὁ πρότερον ἐν δυστυχίᾳ καὶ ὀδύνῃ πολλῇ κατακείμενος Λάζαρος ἀπολαμβάνει ἤδη τὴν αἰωνίαν χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν. Ἄγγελοι παραλαβόντες τὴν λευκὴν καὶ ὡραίαν ψυχήν του μεταφέρουν αὐτὴν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ. Ὁ δὲ πλούσιος καταβιβάζεται εἰς τὸν Ἅδην καὶ δοκιμάζει ἐκεῖ ἀφόρητον βάσανον καὶ ὀδύνην. Ἀντὶ τῆς προσκαίρου καὶ παροδικῆς τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν ἀπολαύσεως, εὑρίσκει ἐκεῖ ἀτελεύτητον καὶ ἄμετρον καὶ ἀφάνταστον ὀδύνην. Ποία τῶν πραγμάτων ἀλλοίωσις καὶ μετατροπή!

Ἀλλὰ πῶς καὶ διατί ἆρά γε τόσον ὀδυνηρὰ καθίσταται τοῦ πλουσίου ἡ μέλλουσα ἀποκατάστασις, τόσον δὲ εὐφρόσυνος καὶ τρισευδαίμων ἡ μέλλουσα ζωὴ τοῦ ἐν τῷ παρόντι βίῳ παναθλίου Λαζάρου; Μήπως ὁ Λάζαρος, ἁπλῶς καὶ μόνον διότι ὑπῆρξε πτωχός, γυμνὸς καὶ γεμᾶτος ἀπὸ πληγάς, διὰ τοῦτο ἀξιοῦται τῆς ἐν τῷ μέλλοντι μακαρίας ζωῆς; Ἢ μήπως ὁ πλούσιος κατακρίνεται ἁπλῶς καὶ μόνον διότι κατεῖχε πλούτη πολλὰ καὶ ἐνεδύετο πορφύραν καὶ βύσσον; Ὄχι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Ὁ πλούσιος δὲν κατακρίνεται, διότι κατέχει πλούτη, ἀλλὰ διότι τὰ πλούτη ταῦτα δὲν χρησιμοποιεῖ καλῶς. Παραγνωρίζει ὁ ταλαίπωρος, ὅτι εἶνε οἰκονόμος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ὑποχρέωσιν ἔχει τὰ κατεχόμενα ὑπ' αὐτοῦ πλούτη νὰ διαχειρισθῇ διὰ τὸ ἀγαθὸν καὶ τοῦ πλησίον. Καὶ σπαταλᾷ διὰ τοῦτο τὸν πλοῦτόν του μόνον καὶ μόνον πρὸς ἴδιον ὄφελος καὶ πρὸς ἄσωτον θεραπείαν τῶν ἰδικῶν του μόνον ἀναγκῶν καὶ ὀρέξεων. Και ἐνῷ ὁ Λάζαρος εὑρίσκεται πειναλέος καὶ καθηλκωμένος παρὰ τὸν πυλῶνα αὐτοῦ, ὁ πλούσιος δεικνύεται ἀνάλγητος καὶ ἀπάνθρωπος πρὸς αὐτόν· οὐ μόνον οὐδεμίαν βοήθειαν τῷ παρέχει, ἀλλ' οὐδὲ κἂν τὸν συλλογίζεται. Ἰδιοτελής, ἐγωϊστὴς ὁ πλούσιος, εἶνε ἐξ ὁλοκλήρου ἐστραμμένος πρὸς τὸ ἰδικόν του καὶ μόνον ἄτομον, τὸ ὁποῖον λατρεύει καὶ διὰ παντὸς τρόπου θεραπεύει καὶ περιποιεῖται. Ζῇ τὸν βίον τοῦ σαρκολάτρου καὶ ὑλιστοῦ, μὴ σκεπτόμενος ἐὰν ὑπάρχῃ δυστυχία καὶ πτωχεία πλησίον αὐτῆς τῆς πύλης τοῦ οἴκου του διὰ νὰ προσέλθῃ βοηθὸς καὶ ἀρωγός· μὴ συλλογιζόμενος, ὅτι ὑπάρχει καὶ πέραν τοῦ τάφου ζωή, καὶ ὅτι μετὰ θάνατον ἐπιφυλάσσεται εἰς ἕνα ἕκα-

στον ἡ κρίσις καὶ ἡ ἀνταπόδοσις. Καὶ δι' αὐτὸ λοιπὸν τιμωρεῖται τώρα.

Ὁ Λάζαρος δὲ πάλιν βραβεύεται, ὄχι ἁπλῶς διότι ἦτο πτωχός, γυμνὸς καὶ γεμᾶτος ἀπὸ πληγάς, ἀλλὰ διότι τὴν πολλαπλῆν ταύτην δυστυχίαν του ὑπομένει καρτερικῶς. Δὲν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματός του οὐδὲ ὁ ἐλάχιστος γογγυσμὸς κατὰ τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐφαίνετο, ὅτι τόσον πολὺ τὸν εἶχεν ἐγκαταλίπει. Ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τοῦ ἀναλγήτου πλουσίου παραπονεῖται ἢ ἀγανακτεῖ ὁ ἀγαθώτατος Λάζαρος. Δὲν φθονεῖ τὴν εὐμάρειαν καὶ εὐδαιμονίαν του. Δὲν ζηλοτυπεῖ τὸν πλοῦτον ἢ τὰ ἐνδύματα ἢ τὴν ὑγείαν του. Δὲν γογγύζει διὰ τὴν σκληρότητα, τὴν ἀπανθρωπίαν, τὴν ἀχαρακτήριστον ἀδιαφορίαν, τὴν ὁποίαν ὁ πλούσιος τοῦ δεικνύει. Ὑποφέρει τὸ μαρτύριόν του μὲ ὑπομονὴν πολλήν. Δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἀξιοῦται τῆς αἰωνίου δόξης καὶ μακαριότητος.

Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν τώρα, τί ἡ παραβολὴ ἀφηγεῖται περὶ τῆς βασάνου, τὴν ὁποίαν ὁ πλούσιος ἐν τῷ Ἅδῃ ὑποφέρει.

Ἐν τῷ Ἅδῃ εὑρισκόμενος ὁ πλούσιος βλέπει μακρόθεν τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους του. Καὶ αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ ἐπιγείῳ του ζωῇ δὲν ἐγνώρισε τί εἶνε ἡ ἐλεημοσύνη, διότι κανένα δὲν ἠλέησε, τώρα ζητεῖ ἔλεος καὶ εὐσπλαγχνίαν. «*Πάτερ Ἀβραάμ*, λέγει, *ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ*». Βασανίζεται λοιπὸν ἐν φλογὶ ἀσβέστῳ ὁ πλούσιος. Πρόκειται μήπως περὶ καμίνου τινὸς ὑλικῆς καὶ ὑπ' ἀνθρωπίνων χειρῶν κτισθείσης, ἐντὸς τῆς ὁποίας μὲ τοὺς λοιποὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ πλούσιος καίεται καί, οὕτως εἰπεῖν, βράζει μέσα εἰς λέβητας γεμάτους μὲ ζέουσαν πίσσαν; Πρόκειται περὶ πυρός τινος αἰσθητοῦ καὶ ὑλικοῦ καὶ περὶ ὀδύνης ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τὸ σῶμα, ὅταν εὑρίσκεται μέσα εἰς τὰς φλόγας; Ὄχι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Τοῦ ταλαιπώρου πλουσίου ἡ ψυχὴ μόνον ταλαιπωρεῖται ἤδη καὶ πάσχει. Τὸ σῶμά του ἀκόμη εὑρίσκεται ἐν τῇ γῇ, διότι δὲν ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς καθολικῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως. Ἡ τιμωρία, συνεπῶς, τὴν ὁποίαν ἤδη ὑποφέρει, εἶνε πνευματικὴ καὶ ὑπερβαίνει τὴν σωματικήν μας αἴσθησιν. Ὄχι· δὲν εἶναι ὑλικὸν καὶ αἰσθητὸν τὸ πῦρ καὶ ἡ φλόξ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ πλούσιος καταβασανίζεται. Εἶνε τιμωρία πνευματική, φοβερὰ ὅμως, ἀνυπόφορος καὶ δριμεῖα. Καὶ διὰ νὰ παρασταθῇ ἡ δριμύτης καὶ δραστικότης της, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη εἰκὼν περισσότερον κατάλληλος ἀπὸ τὸ αἰσθητὸν πῦρ

καὶ τὴν ὁρατὴν φλόγα. Φαντάσθητε ἕνα ἄνθρωπον μέσα εἰς τὸ πῦρ καὶ περικυκλούμενον ἀπὸ τὰς φλόγας. Νοήσατε τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον διαρκῶς ἀπὸ τὴν φλόγα καιόμενον, χωρὶς ὅμως νὰ ἀπανθρακοῦται τὸ σῶμά του ἀπὸ αὐτήν, ἢ ἄλλως πως εἰς ἀναισθησίαν νὰ περιέρχεται. Ποία ὀδύνη καὶ ποία ἀγωνία διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον! Παρομοίαν τινὰ ὀδύνην καὶ ἀγωνίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λείπει πᾶσα ἐλπὶς καὶ πᾶσα ἀνακούφισις, αἰσθάνεται καὶ ὁ πλούσιος. Ἴδετε, τί ζητεῖ οὗτος ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ. Νὰ βάψῃ ὁ Λάζαρος τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ μὲ μίαν μόλις σταγόνα νὰ δροσίσῃ τὴν δεινῶς φλογιζομένην γλῶσσάν του! Καὶ ὁ Ἀβραάμ, φεῦ! τοῦ ἀρνεῖται. Ποία τρομερὰ εἰκὼν τῆς ἀδυσωπήτου καὶ ὀδυνηροτάτης τιμωρίας τῶν ἁμαρτωλῶν!

Καὶ ὁ πατὴρ Ἀβραὰμ γνωστοποιεῖ εἰς τὸν πλούσιον καὶ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ἀρνεῖται νὰ εἰσακούσῃ τὴν ἱκετευτικὴν ἐκείνην κραυγὴν τοῦ πλουσίου. Δὲν εἶνε μόνον λόγοι αὐστηρᾶς καὶ ἀκριβοῦς δικαιοσύνης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ πρόκειται νὰ κριθοῦν αἱ πράξεις ἑνὸς ἑκάστου ἀπὸ ἡμᾶς. Ἀλλ' ἀκόμη μεταξὺ τῶν ἐν τῷ Παραδείσῳ ἀπολαυόντων τῆς αἰωνίας μακαριότητος καὶ τῶν ἐν τῇ Κολάσει ὀδυνωμένων «*χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν*». Ἄλλη πάλιν νέα εἰκών, παριστῶσα ζωηρῶς τὸν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ βαθὺν καὶ ὁριστικὸν καὶ ἀμετάκλητον χωρισμὸν τῶν δικαίων ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν. Ὄχι, δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν οἱ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ ὁλοσχερῶς ἑαυτοὺς παραδώσαντες εἰς τὴν σάρκα καὶ αὐτὴν θεοποιήσαντες, ὅταν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ κριθῶσιν ὡς ἄξιοι τῆς αἰωνίας κολάσεως, νὰ μεταπηδήσουν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς βασάνου των εἰς τὴν χώραν τῆς ἀγαλλιάσεως τῶν δικαίων. Ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ τῆς μακαρίας ζωῆς τυχόντες δίκαιοι θὰ ὑπάρχῃ κίνδυνός τις νὰ ἐκπέσουν πλέον καὶ νὰ εὑρεθοῦν, ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνον στιγμήν, εἰς τὸν τόπον τῆς αἰωνίας βασάνου. Ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς, τὴν ὁποίαν εἷς ἕκαστος ἐπέδειξεν εἰς τὸν παρόντα βίον, ὅστις φεύγει ὡς ὄνειρον, θὰ κριθῇ ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως τὸ αἰώνιον μέλλον του.

Ἑκάστη λοιπὸν στιγμὴ τοῦ διαρρέοντος τούτου χρόνου εἶνε πολύτιμος καὶ μεγάλης σπουδαιότητος διὰ σέ, ἀδελφέ μου Χριστιανέ. Δὲν παρέρχεται αὕτη ἀσημείωτος καὶ ἄνευ παρατηρήσεως. Παρέρχεται ἑκάστη στιγμὴ φέρουσα καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς πράξεως ἢ τῆς σκέψεως ἢ

τῆς ἀποφάσεως ἢ τῆς ἐπιθυμίας, τὴν ὁποίαν συνελάβομεν ἢ ἐφέραμεν εἰς πέρας. Καὶ πρόκειται λοιπὸν αὐτὴ νὰ παρουσιασθῇ ἐν τῷ μέλλοντι εἴτε ὡς μάρτυς κατηγορίας, εἴτε ὡς συνήγορος ὑπερασπίσεως διὰ τὴν κρινομένην ψυχήν σου ἐν τῷ ἀδεκάστῳ κριτηρίῳ. Ἀλλοίμονον, ἐὰν αἱ περισσότεραι τοῦ βίου μας στιγμαὶ φέρουν τὴν σφραγῖδα τῆς ἁμαρτίας! Ὅσαι τοιαῦται ἁμαρτωλαὶ στιγμαί, τόσαι καὶ ψῆφοι δυσμενεῖς δι' ἡμᾶς θὰ εἶναι, κρίνουσαι τὸ αἰώνιον μέλλον μας καὶ ἀπαγγέλλουσαι ἀδυσωπήτως τὴν αἰωνίαν καταδίκην μας. Πρόσεχε λοιπόν, Χριστιανέ. Πρόσεχε, νῆφε καὶ γρηγόρει, εὐχόμενος ἀδιαλείπτως, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς μᾶς βοηθῇ διὰ νὰ ἐξαγοραζώμεθα τὸν καιρὸν εἰς τὰς πικρὰς αὐτὰς τοῦ βίου μας ἡμέρας.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ 1918 - ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1919

Τῷ Πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν κ. Μελετίῳ Προέδρῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κλτ. κτλ.

Πανιερώτατε,

Τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἑπόμενον ἐντολῇ τῆς Ὑμ. Πανιερότητος καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ὑποβάλλει στατιστικὴν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1918 ἔτους, ἀπὸ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Ὑμ. Πανιερότητος ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸ πρῶτον, μέχρι τέλους Αὐγούστου 1919, τῆς λήξεως τ. ἔ. τῶν ἐργασιῶν τῆς τελευταίας Συνοδικῆς Περιόδου. Κατὰ τὴν στατιστικὴν ταύτην αἱ πρὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑποβληθεῖσαι καὶ διεκπεραιωθεῖσαι ὑποθέσεις ἔχουσιν ὡς ἑξῆς :

Εἰσήχθησαν ἐν ὅλῳ ἔγγραφα	4500	
Ἐξήχθησαν » » »	3560	
ἤτοι :		
Διοικητικὰ	2500	
Δικαστικὰ	152	
Μοναστηριακὰ	320	
Αἰτήσεις γάμων ἐνεκρίθησαν		
ΣΤ'. ἐξ αἵματος	52	
Ε'. ἐξ ἀγχιστείας	62	
ἐξ Ἁγίου Βαπτίσματος	20	
Ἀπερρίφθησαν αἰτήσεις	45	
Διαζύγια (χηρευουσῶν Ἐπισκοπῶν)	10	
Χειρονίαι	24	
Κρίσεις βιβλίων	3	
Διάφορα	1312	4500

Συνεδρίαι		
Ἀπὸ Μαρτίου—Αὐγούστου 1918	43	
Ἀπὸ 7)βρίου 1918—Αὐγούστου 1919	77	120
Ἐξεδικάσθησαν		
Πρωτοδίκως	138	
Κατ᾽ ἔφεσιν	14	152
Κατεδικάσθησαν	88	
Ἠθωώθησαν	44	
Ἀπερρίφθησαν	5	
Παρεμπέμφθησαν εἰς τὰ οἰκεῖα Ἐπισκοπικὰ Δικαστήρια πρὸς ἐνέργειαν συμπληρωματικῶν ἀνακρίσεων	13	
Παρεγράφη θανόντος τοῦ κατηγορουμένου	1	
Ἀνεβλήθη ἡ ἐκδίκασις	1	152
Ἀνεθεωρήθη δὲ	1	1

Ἐκ τῶν 88 κατεδικάσθησαν:

Εἰς	1	Μηνὸς	ἀργίαν	4
»	2	»	»	5
»	3	»	»	10
»	4	»	»	5
»	5	»	»	2
»	6	»	»	1
»	8	»	»	1
»	15	»	»	1
»	18	»	»	1
»	20	»	»	1
»	1	ἔτους	»	4
»	2	»	»	4
»	3	»	»	8
»	5	»	»	7
»	10	»	»	1
Εἰς Καθαίρεσιν				5
» Ἰσόβιον ἀργίαν				2 62

	62	
Εἰς ἔκπτωσιν ἀπὸ ἀξιώματος Συμβούλου Μονῆς	6	
Εἰς περιορισμὸν 1 ἔτους	5	
» » 5 ἐτῶν	4	
» » 10 »	1	
» Ἐπίπληξιν	5	
Ἐκηρύχθη ἄκυρος καὶ ἀνενέργητος ἡ χειροτονία	5	88

Πάντες οἱ καταδικασθέντες κατηγοροῦνται ἐπὶ διαφόροις παραπτώμασι: παρ᾽ ἐνορίαν ἱεροπραξίαις, σκανδαλώδει διαγωγῇ, μέθῃ, ἐξυβρίσει, κακῇ διαχειρίσει, ἀπειθείᾳ, χειροδικίᾳ, ἀθεμίτοις σχέσεσιν, 6 δὲ κατηγορήθησαν ἐπὶ ἀναμίξει εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὸ ἀνάθεμα, ἐξ ὧν οἱ 5 ἀπηλλάγησαν τῆς κατηγορίας, εἰς δὲ ἐτιμωρήθη δι᾽ ἐπιπλήξεως.

Γενικώτερα ζητήματα ἐφ' ὧν ἠσχολήθη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

1) Περὶ συγκαταβάσεως εἰς τὸν ΣΤ'. ἐξ αἵματος, Ε'. ἐξ ἀγχιστείας καὶ Γ'. ἐξ Ἁγίου Βαπτίσματος.
2) Περὶ διορισμοῦ Τοποτηρητῶν ἀντὶ τῶν Ἐπισκοπικῶν Ἐπιτροπῶν.
3) Περὶ Ἡμερολογίου.
4) Περὶ μὴ ἐκδόσεως ἐπιτιμίων.
5) Περὶ ἐξελέγξεως τῶν προσόντων τῶν Στρατιωτικῶν Ἱερέων.
6) Περὶ ἀποστολῆς Ἱεροκηρύκων ἀνὰ τὴν Παλαιὰν Ἑλλάδα διὰ τὴν τόνωσιν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.
7) Περὶ διοργανώσεως τῶν ἐν Ἀμερικῇ Κοινοτήτων καὶ συστάσεως Ἑλληνικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς ἐν Ἀμερικῇ.
8) Περὶ τῆς ἐν Ῥωσσίᾳ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως.
9) Περὶ συμμετοχῆς εἰς τὸ περὶ Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν Συνέδριον Οὐψάλης—Στοκχόλμης.
10) Περὶ Ὑποτροφιῶν Γ. Ἐκκλησ. Ταμείου ἐν τῇ Ῥιζαρείῳ Σχολῇ.
11) Περὶ ἀποστολῆς ὑποτρόφων Γ.Ε. Ταμείου εἰς Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικήν.
12) Περὶ προσλήψεως ὑποτρόφων Ἀντιοχικοῦ Θρόνου.
13) Περὶ διαθεσιμότητος Ἐπισκόπου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως.
14) Περὶ ἐπισκέψεως Ἐπισκόπου Λονδίνου.
15) Περὶ ἀποστολῆς Ἐπισκόπου Σικάγου καὶ λπ.. περὶ συγκλήσεως Ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου.
16) Περὶ οἰκονομικῆς καταστάσεως Παναγίου Τάφου.
17) Περὶ Β'. Περιόδου τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησ. Δικαστηρίου.
18) Περὶ ἱδρύσεως Ἱερατικοῦ Φροντιστηρίου καὶ μεταφορᾶς τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς εἰς τὴν Γερμάνειον.

Ἐν συμπεράσματι τὸ Γραφεῖον δύναται νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἑξῆς ἐν σχέσει πρὸς τὰς παρελθούσας Συνοδικὰς περιόδους: ὅτι ἡ τελευταία περίοδος, ἐν ᾗ δέον νὰ συγκαταριθμηθῶσι καὶ αἱ ἐπὶ τρίμηνον διαρκέσασαι ἐργασίαι τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, περὶ ὧν ἐφεξῆς, ὑπερέβη, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐργασιῶν πάσας τὰς προηγουμένας, αἱ ὁποῖαι τὸ τρίτον καὶ μόνον ἀποτελοῦσι. Τὸ τοιοῦτο καθίσταται κατάδηλον ἐκ τῆς γενομένης ἤδη συγκρίσεως, ἐξ ἧς καταφαίνεται, ὅτι ἡ μᾶλλον σχεδὸν γόνιμος περίοδος τῆς τελευταίας δεκαετίας ἡ τοῦ 1916-1917 παρουσιάζει τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα:

Εἰσαχθέντα ἔγγραφα 1866. Ἐνεργηθέντα 1172. Ἐκδικασθεῖσαι ὑποθέσεις πρωτοδίκως 27, κατ' ἔφεσιν 9. Ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῶν κατηγοριῶν κατὰ τῶν Ἱερέων εἶναι τὸ αὐτό, πλὴν βεβαίως τοῦ ἀναθέματος, ἐν τῷ ὁποίῳ γενικῶς ἐπεκράτησεν ἡ ἰδέα τῆς συγγνώμης διὰ πάντας τοὺς κατ' ἐντολὴν ἐνεργήσαντας ἱερεῖς, ἐξ οὗ καί, παρὰ τὰ γραφέντα ἀβασανίστως, ἡ ἡμετέρα στατιστικὴ οὐδένα καταδικασθέντα ἀναφέρει.

Ἐκ τῶν εἰσαχθέντων ἐγγράφων ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἐξαχθέντα καταφαίνεται καὶ ποσόν τι, ὅπερ δύναται νὰ ἐκληφθῇ, ὅτι παραμένει ἐν τῷ Γραφείῳ πρὸς ἐνέργειαν. Δέον διὰ τοῦτο νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο ἀντιπροσωπεύει ἐνέργειαν ἐπὶ ἐγγράφων γενομένων κατ' εὐθεῖαν ὑπὸ τοῦ Γραφείου ἐπισημειωματικῶς, ἢ ἄλλων, ἐφ' ὧν δὲν ἦτο ἀναγκαία ἔκδοσις ἰδιαιτέρου ἐγγράφου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1919

Ὁ Α'. Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. **ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Εὔλογον ᾐσθάνθη δυσφορίαν τὸ θρησκευτικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως περιοδικὸν «Ἀναγέννησις» δημοσιεύουσα ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἄρθρον στηλιτεῦον τὴν συνέχισιν τῆς προσηλυτιστικῆς προπαγάνδας τῶν ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ὀρθοδόξοις κοινωνίαις σχολῶν τοῦ Καθολικισμοῦ. Διότι σήμερον, κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον, περὶ ἄλλα σοβαρώτερα ἔχει ν' ἀσχολῆται ὁ παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικὸς περιοδικὸς τύπος. Ἐφ' ὅσον ὅμως οἱ συντηροῦντες καὶ διευθύνοντες τὰς προπαγανδιστικὰς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ Σχολὰς δὲν ἐσυνετίσθησαν ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ ἐννοοῦσι νὰ συνεχίζωσι τὸ ὑπὸ τοῦ πολέμου διακοπὲν ἀντιχριστιανικὸν ἔργον των, ἐφαρμόζοντες τὰς αὐτάς, ἃς καὶ κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθόν, ἀξιοκατακρίτους μεθόδους πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν εἰς τὰς Σχολὰς αὐτῶν φοιτώντων Ἑλληνοπαίδων, φρονοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ὄχι μόνον δέον νὰ ἐπανερχώμεθα εἰς τὸ θλιβερὸν τοῦτο ζήτημα, ἀλλὰ καὶ καθῆκον ἔχομεν νὰ καυτηριάζωμεν τὰς προσηλυτιστικὰς ἐνεργείας τῶν Καθολίκων διδασκάλων.

Βεβαίως, οὐδὲν θὰ εἴχομεν νὰ εἴπωμεν ἐναντίον αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ὡς κύριόν των ἔργον τὰ ξένα ταῦτα Σχολεῖα εἶχον τὴν μεταλαμπάδευσιν τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς πατρίδος των, τὴν διάδοσιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἥτις, —ὡς ὀρθῶς λέγει ἡ « Ἀναγέννησις» —ἀφοῦ διὰ τὴν ὑπέροχον φιλολογίαν της κατέστη διεθνής, προσέλαβε σήμερον πρὸς τῇ φιλολογικῇ καὶ μεγίστην πρακτικὴν ἀξίαν καὶ χρησιμότητα» ἐν παντί, καὶ καθόλου περιωρίζοντο εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τοιαύτην αὐτῶν παρ' ἡμῖν ἐκπολιτιστικὴν δρᾶσιν, ὀφειλέται εὐχαριστιῶν θὰ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες βλέποντες μεταξὺ ἡμῶν ὅλως ἀνιδιοτελῶς καὶ ἄνευ ὑστεροβουλίας ἐργαζομένους ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐκ τῆς Δύσεως ἐκπολιτιστικοὺς παράγοντας καὶ συντελοῦντας μεθ' ἡμῶν καὶ συναγωνιζομένους τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἐξημερώσεως τῆς Ἀνατολῆς.

Δυστυχῶς ὅμως ἀπὸ αὐτῶν τῶν πραγμάτων καθίσταται καταφανές,

ὅτι ὑπάρχουσιν οἵ καὶ μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον διὰ τῶν σχολῶν των ὑπὸ πρόγραμμα δῆθεν μορφωτικὸν καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διαδόσεως τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐξακολουθοῦντες νὰ παρατρέπωσιν ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δόγματος καὶ τῆς ἀληθείας τοὺς εἰς τὰς Σχολάς των φοιτῶντας Ἑλληνόπαιδας καὶ προσηλυτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸν *Λατινισμόν*. Καὶ τοῦτο ὄχι μυστικῶς καὶ ὑπούλως, ἀλλ᾽ ἀρκετὰ φανερὰ καὶ σκανδαλωδῶς, ἀφοῦ τελευταίως ἐν μέσῃ Κωνσταντινουπόλει ἀπετόλμησαν νὰ κυκλοφορήσωσιν ἔντυπον ἀγγελίαν Οὐνιτικῆς τοῦ Πέραν Σχολῆς αὐτοτιτλοφορουμένης «*Ἐθνικῆς*»(!) τῆς Ἑλληνο-Καθολικῆς Κοινότητος «ἡ Ὁδηγήτρια». Κατὰ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ἐννοοῦσι νὰ καλλιεργήσωσι παρ᾽ ἡμῖν τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ φωτίσωσι τοὺς Ἑλληνόπαιδας, ὑποσκάπτοντες δηλαδὴ τὴν θρησκείαν των καὶ τὰ πάτριά των; Νομίζουσιν ὅτι ἐξυπηρετοῦσι τὴν γαλλικὴν ὑπόθεσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑποκρύπτοντες ὑπὸ τὴν ἀλωπεκὴν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνισμοῦ καὶ τοῦ φιλογαλλισμοῦ τὴν προπαγανδιστικήν των πανουργίαν καὶ δολιότητα;

Πόσον εἶνε λυπηρόν, ὅτι ταῦτα πάντα συμβαίνουσιν ἐν ἐποχῇ, καθ᾽ ἣν πανταχόθεν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου μόνον εὐχαὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἀναφέρονται ὑπὲρ ἄρσεως τῶν σκανδάλων, ὑπὲρ ὁμονοίας καὶ ἑνώσεως τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ τόσαι πανταχόθεν καταβάλλονται προσπάθειαι ὑπὲρ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκαταστάσεως καὶ ἑδραιώσεως τῆς εἰρήνης.

Ὅλοι ἀπὸ τῆς τερματίσεως τοῦ μεγάλου πολέμου ἐδιδάχθησαν καὶ ἐγένοντο σοφώτεροι ἑαυτῶν· οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη, τὰ ἄτομα καὶ αἱ κοινωνίαι, αὐταὶ αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, αἱ τέως ὑποβλέπουσαι ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ ἀλληλοπολεμούμεναι, ἐδιδάχθησαν τὸ μέγα δίδαγμα τῆς πρὸς ἀλλήλας προσεγγίσεως, οὕτως ὥστε σοβαρῶς νὰ σκέπτωνται περὶ καταρτίσεως «Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν», «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν», ἢ καὶ «Ἑνώσεως» αὐτῶν. Ἡ μόνη μὴ διδαχθεῖσα τίποτε, εἶνε ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ ποικιλώνυμοι ἐν Ἀνατολῇ πράκτορες αὐτῆς. Πρὸς ἐντροπήν των τὸ λέγομεν. Ποῦ εἶνε τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἔδει νὰ δεικνύῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας των ἀπέναντι τῶν ἄλλων Χριστιανῶν ἀδελφῶν των; Πανταχοῦ τοῦ ἄλλου κόσμου βλέπομεν τὰς Ἐκκλησίας ἐνδιαφερομένας διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς συνεννοήσεως καὶ τῆς προσεγγίσεως αὐτῶν καὶ συντονωτάτας ἐνεργείας καταβαλλούσας πρὸς ἀποκατάστασιν ἀδελφικῶν ἐν Χριστῷ σχέσεων μεταξὺ αὐτῶν, μόνον δὲ τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν δὲν βλέπομεν νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὸ ἅγιον τοῦτο ἔργον. Καὶ ὄχι μόνον δὲν βλέπομεν τοῦτο, ἀλλὰ πρὸς μεγίστην κατάπληξιν ἡμῶν, ἐξακολουθεῖ ἡ Ἐκκλησία αὕτη τὸ ἀντιχριστιανικὸν ἔργον τῆς διαιωνίσεως τῆς διαιρέσεως τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ τῆς διαταράξεως τῶν χριστιανικῶν συνειδήσεων. Ἐνῷ γενικὴ παρατηρεῖται τάσις καὶ πόθος κοινὸς πρὸς πραγματοποίησιν τῆς

Ἐκ τῶν εἰσαχθέντων ἐγγράφων ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἐξαχθέντα καταφαίνεται καὶ ποσόν τι, ὅπερ δύναται νὰ ἐκληφθῇ, ὅτι παραμένει ἐν τῷ Γραφείῳ πρὸς ἐνέργειαν Δέον διὰ τοῦτο νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο ἀντιπροσωπεύει ἐνέργειαν ἐπὶ ἐγγράφων γενομένων κατ' εὐθεῖαν ὑπὸ τοῦ Γραφείου ἐπισημειωματικῶς, ἢ ἄλλων, ἐφ' ὧν δὲν ἦτο ἀναγκαία ἔκδοσις ἰδιαιτέρου ἐγγράφου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1819

Ὁ Α'. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. **ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Εὔλογον ᾐσθάνθη δυσφορίαν τὸ θρησκευτικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως περιοδικὸν «Ἀναγέννησις» δημοσιεύουσα ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἄρθρον στηλιτεῦον τὴν συνέχισιν τῆς προσηλυτιστικῆς προπαγάνδας τῶν ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ὀρθοδόξοις κοινωνίαις σχολῶν τοῦ Καθολικισμοῦ. Διότι σήμερον, κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον, περὶ ἄλλα σοβαρώτερα ἔχει ν' ἀσχολῆται ὁ παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικὸς περιοδικὸς τύπος. Ἐφ' ὅσον ὅμως οἱ συντηροῦντες καὶ διευθύνοντες τὰς προπαγανδιστικὰς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ Σχολὰς δὲν ἐσυνετίσθησαν ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ ἐννοοῦσι νὰ συνεχίζωσι τὸ ὑπὸ τοῦ πολέμου διακοπὲν ἀντιχριστιανικὸν ἔργον των, ἐφαρμόζοντες τὰς αὐτάς, ἃς καὶ κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθόν, ἀξιοκατακρίτους μεθόδους πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν εἰς τὰς Σχολὰς αὐτῶν φοιτώντων Ἑλληνοπαίδων, φρονοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ὄχι μόνον δέον νὰ ἐπανερχώμεθα εἰς τὸ θλιβερὸν τοῦτο ζήτημα, ἀλλὰ καὶ καθῆκον ἔχομεν νὰ καυτηριάζωμεν τὰς προσηλυτιστικὰς ἐνεργείας τῶν Καθολίκων διδασκάλων.

Βεβαίως, οὐδὲν θὰ εἴχομεν νὰ εἴπωμεν ἐναντίον αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ὡς κύριόν των ἔργον τὰ ξένα ταῦτα Σχολεῖα εἶχον τὴν μεταλαμπάδευσιν τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς πατρίδος των, τὴν διάδοσιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἥτις, —ὡς ὀρθῶς λέγει ἡ « Ἀναγέννησις» —ἀφοῦ διὰ τὴν ὑπέροχον φιλολογίαν της κατέστη διεθνής, προσέλαβε σήμερον πρὸς τῇ φιλολογικῇ καὶ μεγίστην πρακτικὴν ἀξίαν καὶ χρησιμότητα» ἐν παντί, – καὶ καθόλου περιωρίζοντο εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τοιαύτην αὐτῶν παρ' ἡμῖν ἐκπολιτιστικὴν δρᾶσιν, ὀφειλέται εὐχαριστιῶν θὰ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες βλέποντες μεταξὺ ἡμῶν ὅλως ἀνιδιοτελῶς καὶ ἄνευ ὑστεροβουλίας ἐργαζομένους ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐκ τῆς Δύσεως ἐκπολιτιστικοὺς παράγοντας καὶ συντελοῦντας μεθ' ἡμῶν καὶ συναγωνιζομένους τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἐξημερώσεως τῆς Ἀνατολῆς.

Δυστυχῶς ὅμως ἀπὸ αὐτῶν τῶν πραγμάτων καθίσταται καταφανές,

ὅτι ὑπάρχουσιν οἱ καὶ μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον διὰ τῶν σχολῶν των ὑπὸ πρόγραμμα δῆθεν μορφωτικὸν καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διαδόσεως τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐξακολουθοῦντες νὰ παρατρέπωσιν ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δόγματος καὶ τῆς ἀληθείας τοὺς εἰς τὰς Σχολάς των φοιτῶντας Ἑλληνόπαιδας καὶ προσηλυτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸν *Λατινισμόν*. Καὶ τοῦτο ὄχι μυστικῶς καὶ ὑπούλως, ἀλλ' ἀρκετὰ φανερὰ καὶ σκανδαλωδῶς, ἀφοῦ τελευταίως ἐν μέσῃ Κωνσταντινουπόλει ἀπετόλμησαν νὰ κυκλοφορήσωσιν ἔντυπον ἀγγελίαν Οὐνιτικῆς τοῦ Πέραν Σχολῆς αὐτοτιτλοφορουμένης «*Ἐθνικῆς*»(!) τῆς Ἑλληνο-Καθολικῆς Κοινότητος «ἡ Ὁδηγήτρια». Κατὰ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ἐννοοῦσι νὰ καλλιεργήσωσι παρ' ἡμῖν τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ φωτίσωσι τοὺς Ἑλληνόπαιδας, ὑποσκάπτοντες δηλαδὴ τὴν θρησκείαν των καὶ τὰ πάτριά των; Νομίζουσιν ὅτι, ἐξυπηρετοῦσι τὴν γαλλικὴν ὑπόθεσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑποκρύπτοντες ὑπὸ τὴν ἀλωπεκὴν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνισμοῦ καὶ τοῦ φιλογαλλισμοῦ τὴν προπαγανδιστικήν των πανουργίαν καὶ δολιότητα;

Πόσον εἶνε λυπηρόν, ὅτι ταῦτα πάντα συμβαίνουσιν ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν πανταχόθεν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου μόνον εὐχαὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἀναφέρονται ὑπὲρ ἄρσεως τῶν σκανδάλων, ὑπὲρ ὁμονοίας καὶ ἑνώσεως τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ τόσαι πανταχόθεν καταβάλλονται προσπάθειαι ὑπὲρ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκαταστάσεως καὶ ἑδραιώσεως τῆς εἰρήνης.

Ὅλοι ἀπὸ τῆς τερματίσεως τοῦ μεγάλου πολέμου ἐδιδάχθησαν καὶ ἐγένοντο σοφώτεροι ἑαυτῶν· οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη, τὰ ἄτομα καὶ αἱ κοινωνίαι, αὐταὶ αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, αἱ τέως ὑποβλέπουσαι ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ ἀλληλοπολεμούμεναι, ἐδιδάχθησαν τὸ μέγα δίδαγμα τῆς πρὸς ἀλλήλας προσεγγίσεως, οὕτως ὥστε σοβαρῶς νὰ σκέπτωνται περὶ καταρτίσεως «Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν», «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν», ἢ καὶ «Ἑνώσεως» αὐτῶν. Ἡ μόνη μὴ διδαχθεῖσα τίποτε, εἶνε ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ ποικιλώνυμοι ἐν Ἀνατολῇ πράκτορες αὐτῆς. Πρὸς ἐντροπήν των τὸ λέγομεν. Ποῦ εἶνε τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἔδει νὰ δεικνύῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας των ἀπέναντι τῶν ἄλλων Χριστιανῶν ἀδελφῶν των; Πανταχοῦ τοῦ ἄλλου κόσμου βλέπομεν τὰς Ἐκκλησίας ἐνδιαφερομένας διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς συνεννοήσεως καὶ τῆς προσεγγίσεως αὐτῶν καὶ συντονωτάτας ἐνεργείας καταβαλλούσας πρὸς ἀποκατάστασιν ἀδελφικῶν ἐν Χριστῷ σχέσεων μεταξὺ αὐτῶν, μόνον δὲ τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν δὲν βλέπομεν νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὸ ἅγιον τοῦτο ἔργον. Καὶ ὄχι μόνον δὲν βλέπομεν τοῦτο, ἀλλὰ πρὸς μεγίστην κατάπληξιν ἡμῶν, ἐξακολουθεῖ ἡ Ἐκκλησία αὕτη τὸ ἀντιχριστιανικὸν ἔργον τῆς διαιωνίσεως τῆς διαιρέσεως τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ τῆς διαταράξεως τῶν χριστιανικῶν συνειδήσεων. Ἐνῷ γενικὴ παρατηρεῖται τάσις καὶ πόθος κοινὸς πρὸς πραγματοποίησιν τῆς

ἐντολῆς τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἓν ὦσιν», ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία πυρετωδῶς ἐργάζεται «ἵνα ὦσι διῃρημένοι» καὶ διεστάμενοι. διότι οὕτω νομίζει, ὅτι δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὸν τελικὸν αὐτῆς σκοπόν. τῆς τῶν πάντων *ὑποδουλώσεως*. Περίεργος ἀντίληψις τοῦ πνεύματος τοῦ Εὐαγγελίου.

Καιρὸς ἐν τούτοις εἶνε νὰ κατανοηθῇ, ὅτι ἡ ἐποχὴ τοῦ σκανδαλίζειν καὶ θρησκευτικῶς ἐρίζειν παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεί, καὶ ὅτι εἶνε ὁ καιρὸς τῆς θρησκευτικῆς περισυλλογῆς καὶ ὁμονοίας. Ὁ καιρὸς τοῦ ἐπιβάλλειν εἰς ἄλλον τὰ ἴδια δόγματα καὶ τὴν λατινικὴν Κατήχησιν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ᾤχετο ἀπιών. Οἱ προπαγανδισταὶ θὰ ἐννοήσωσι τοῦτο πολὺ συντόμως, ἅμα ὡς ἑκάστη ἐθνότης ἀποδοθῇ εἰς ἑαυτὴν ὁριστικῶς καὶ ὀργανώσῃ ἐλευθέρως τὴν ἄμυνάν της. Ἐὰν αἰσθάνωνται ἐν ἑαυτοῖς τόσην ὑπερεκχείλισιν ζήλου, ὑπάρχει ἀλλαχοῦ ἀπέραντον πεδίον τελεσφόρου ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ δράσεως. Ἐκεῖ νὰ ἱδρύσουν τὰς σχολάς των καὶ ἐκεῖ νὰ μεταλαμπαδεύσουν τὸ χριστιανικὸν φῶς.

Α. Δ.

ΔΙΑΦΩΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Αὔξ. Ἀριθ. 694.

Σεβασμιώτατε,

Ὁ καθηγητὴς κ. Βασίλειος Ἀντωνιάδης ἐπανακάμψας εἰς Χάλκην διηγεῖται, ὅτι, καθ' ἃ ἤκουσε παρ' ἀποφοίτων τῆς ἡμετέρας Σχολῆς ἐν Ἀθήναις, ὁ αὐτόθι ἀρχιμ. Νεόφυτος Σταματιάδης ὄχι μόνον ἰσχυρίζεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιδεικνύει ἐν πλαισίῳ δίπλωμα, δι' οὗ δῆθεν ἐφωδιάσθη ὑπὸ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς.

Κατάπληκτος ἐκ τῆς ἀναισχύντου ταύτης ψευδολογίας σπεύδω νὰ διακηρύξω, ὅτι ὁ ῥηθεὶς ἀρχιμανδρίτης οὐδέποτε ὑπῆρξε τρόφιμος τῆς ἡμετέρας Σχολῆς, οὐδὲ παρεπέμφθη εἰς αὐτὴν πρὸς ἐξέτασιν ἢ δοκιμασίαν ποτέ, οὐδ' ἔλαβε παρ' αὐτῆς οὔτε δίπλωμα, οὔτε ἀπόδειξιν, οὔτε οἱονδήποτε ἄλλο ἔγγραφον μαρτυροῦν τὴν θεολογικὴν αὐτοῦ φοιμότητα.

Παρακαλῶν, ὅπως ἡ Ὑμ. Σεβασμιότης εὐαρεστηθῇ νὰ ποιήσηται, ἂν δεήσῃ καὶ δημοσίᾳ, χρῆσιν τῆς παρούσης μου πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὑπολήψεως τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τοῦ ταπεινοῦ ὀνόματός μου, καὶ ἐπιφυλασσόμενος μετ' ἐξακρίβωσιν τῶν διαδοθέντων νὰ προβῶ καὶ εἰς ποινικὴν καταδίωξιν τοῦ ῥηθέντος ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, διατελῶ μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ ἀγάπης.

Ἐν Χάλκῃ τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1919.

Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου μοι Σεβασμιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλος πρόθυμος

† Ὁ Σελευκείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ Π. ΣΤΡΗΝΟΠΟΥΛΟΣ
Σχολάρχης τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολ. Σχολῆς.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΜΗΤΡΟΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ

Μόλις κατ᾽ αὐτὰς περιῆλθον εἰς χεῖρας ἡμῶν τὰ φύλλα τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τοῦ φύλλου τῆς 29ης Ἰουνίου ζωηρότατα ἀπεικονίζεται ἡ μητρικὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, καὶ ἐκφράζεται ἡ ἀνακούφισις, ἣν ἡ παλαίμαχος καὶ μαρτυρικὴ μήτηρ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ᾐσθάνθη ἐπὶ τῇ ὑποδοχῇ, τῇ γενομένῃ ἐν Ἀθήναις πρὸς τὸν σήμερον ἐκπρόσωπον Αὐτῆς Τοποτηρητὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία διεῖδε, λέγει τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου, ἐν τῇ ἱστορικῇ ἐκείνῃ ὑποδοχῇ οὐ μόνον τὰ ἁγνὰ αἰσθήματα τῆς θυγατρὸς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν Κων)πόλεως, ἀλλὰ καὶ τὸν περιφανέστερον τίτλον τιμῆς καὶ δόξης Αὐτῆς, «εὐτυχησάσης νὰ ἴδῃ τοὺς ἐνδεδειγμένους ἀγωνιστὰς πρὸς ἐνσάρκωσιν τῶν μεγάλων προσδοκιῶν, ἅς τινας, παραλαβοῦσα Αὕτη καὶ θερμάνασα ἐν μέσῳ ἀτελευτήτων δοκιμασιῶν καὶ πικριῶν ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας καὶ φυλάξασα ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην, παρέδωκεν εἰς χεῖρας αὐτῶν πρὸς συντέλεσιν τοῦ ὑψηλοῦ ἔργου, εἰς ὃ ἐκλήθησαν ὑπὸ τῶν μεγάλων τοῦ Ἔθνους ἡμῶν παραδόσεων». Διεῖδεν ἐν συγκινήσει ῥιγηλῇ καὶ ἱερῷ ἐνθουσιασμῷ, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πανηγυρικὴν συναίσθησιν τῆς ὑπὸ τῆς Ἱστορίας κληροδοτηθείσης Αὐτῇ μεγάλης πατρῴας ἐντολῆς ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῶν ἰδεωδῶν καὶ πόθων, τῶν ὁποίων ἀπ᾽ αἰώνων ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία Κων)σταντινουπόλεως κατέστη θεματοφύλαξ. Διεῖδεν ὄχι ἁπλᾶ καὶ τυπικὰ δείγματα τῆς ἐκτιμήσεως τῶν μακρῶν αὐτῆς ἀγώνων, ἀλλὰ «τὴν μελῳδικωτέραν ἀπήχησιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ὕμνου, τὸν ὁποῖον ψάλλει ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα τῶν τέκνων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος πρὸς ἐπεξεργασίαν τῶν τυχῶν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ τὸ καταφανέστερον δεῖγμα ὅτι ὁ σπόρος, ὃν οἱ μακάριοι ἀρχηγοὶ Αὐτῆς, μαρτυροῦντες, πρὸς συντήρησιν ὑπὸ τὴν τέφραν τῶν λειψάνων τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἑστίας, δὲν ἐρρίφθη εἰς γῆν ἄγονον». Διεῖδε τὸ ἱερώτερον πρὸς τοὺς μάρτυρας ἐκείνους μνημόσυνον. Καὶ ᾐσθάνθη ὑπερηφάνειαν, καὶ ἐδοκίμασεν ἱκανοποίησιν ἐκ τῶν δειγμάτων τούτων τῆς εὐλαβείας καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν. Πόσον εἶναι συγκινητικὴ ἡ ἔκφρασις αὕτη τῶν μητρικῶν αἰσθημάτων τῆς Μεγάλης Μητρὸς Ἐκκλησίας! Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία καὶ ὁ ἐλεύθερος Ἑλληνικὸς λαὸς συναισθάνεται, ὅτι τὴν διατήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας καὶ τῆς πατρῴας Πίστεως κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς καὶ ταλαιπώρους τῆς δουλείας χρόνους, ὀφείλει εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον. Ἡ δὲ γενομένη ἐν Ἀθήναις ὑποδοχὴ εἰς τὸν ἐκπρόσωπον αὐτοῦ ἦτο μόνον μέρος

ἐλάχιστον τῆς ἀϊδίου της εὐγνωμοσύνης καὶ ἀσθενὲς μνημόσυνον τῶν ἡρωϊκῶν Αὐτῆς Πατριαρχῶν καὶ Ἱεραρχῶν.

Ο «ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ»

Καὶ ἄλλοτε ἔχει γείνῃ λόγος ἐν τῷ «Ἐκκλησιαστικῷ Κήρυκι» περὶ τῆς θαυμασίας ἀποστολῆς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῆς «Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων». Γεννηθεῖσα ἐν χώρᾳ, ἐν ᾗ συνδυάζεται ἡ ἰδεολογία μετὰ τῆς πρακτικότητος, ἐν Ἀμερικῇ, μετεφυτεύθη καὶ εἰς ἄλλας χώρας καὶ εὐδοκίμως ἐκαρποφόρησε. Καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ ἐπεξέτεινε τοὺς εὐεργετικούς της κλάδους. Ἐν Ἀθήναις, ἐν Πειραιεῖ, ἐν Λαρίσσῃ, Θεσσαλονίκῃ, Σμύρνῃ, Κέρκυρᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἡ «Χ. Α. Ν.» ἐργάζεται νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ χριστιανικοῦ της σκοποῦ, νὰ μορφώσῃ δηλ. καὶ διαπαιδαγωγήσῃ τὰ ἄτομα, ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερα, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, κατὰ τὸν νοῦν καὶ τὸ αἴσθημα, καὶ νὰ παρουσιάζεται οὕτως ἡ κοινωνία καλή, προοδευτική, ἠθικὴ καὶ μεγάλη. Ἡ «Χ.Α.Ν.» πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου ἐκδίδει ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἰδικὸν περιοδικὸν ἐπιγραφόμενον ὁ «Σύντροφος τοῦ Σρατιώτου». Ἐν αὐτῷ διαφαίνεται ὁ ζῆλος τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ἡ πρακτικὴ ἐπιδίωξις τοῦ σκοποῦ των. Ὕλη μορφωτικὴ καὶ τρόπος μεταδόσεως ἑλκυστικὸς ἐξασφαλίζουσι τὸ εὐρὺ μέλλον τοῦ ὀργάνου τούτου τῆς «Χ.Α.Ν». Χαιρετίζομεν μετὰ χαρᾶς τὴν ἐμφάνισίν του.

Η ΖΩΤΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ ἐν ἄλλαις σελίσι τοῦ τεύχους τούτου δημοσιευομένη ἐπιστολὴ τοῦ ἐξοχ. Ρώσου πρεσβευτοῦ πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην μᾶς ἀποκαλύπτει λεπτομερείας περὶ τοῦ βίου τῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας, ὑπομιμνησκούσας πράγματι ἱεραρχικοὺς ἡρωϊσμοὺς χρόνων παλαιῶν καὶ μαρτυρούσας ὅτι ἐν ἐποχαῖς ἐσχάτων κινδύνων καὶ διωγμῶν δὲν ἐπιλείπει τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν τὸ σθένος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀρύεται ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τὴν ἰσχύν του. Ὁ ἀφηνιάσας παντοδύναμος ἡγέτης τοῦ Ρωσικοῦ Μπολσεβισμοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ρώσου Πατριάρχου ἀντιμετώπισε δύναμιν, πρὸ τῆς ὁποίας ἡ παντοδυναμία του ἀπεδείχθη ἀδυναμία οἰκτρά. Καὶ ἀποδεικνύεται διὰ μυριοστὴν τώρα φοράν, ὅτι σκληρὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν. Ἡ Θεία Πρόνοια ἐν ταῖς ἀνεξιχνιάστοις Αὐτῆς βουλαῖς παραχωρεῖ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς δοκιμασίας ὡς ἐκπύρωτρον τῆς ζωτικότητος τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἔχομεν τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἐξ ὅλων τούτων τῶν δεινῶν περιπετειῶν θ' ἀναθήλῃ ἐν Ρωσίᾳ ἡ Ἐκκλησία εἰς ζωὴν φωτεινοτέραν, βαθυτέραν καὶ πλατυτέραν.

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

—Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σαγκάης τῆς Κίνας, ὅτι οἱ αὐτόθι ὁμογενεῖς ἀνέρχονται εἰς 30—40, ἐξ ὧν οἱ 8—10 εἶνε οἰκογενειάρχαι.

Ἐν τῇ πόλει ὑπάρχει ναΐδριον τῆς Ρωσικῆς ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς, ἐν ᾧ λειτουργεῖ Ρῶσος ἱερεὺς ἐρχόμενος ἐκ Πεκίνου.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ ναϊδρίου ἀποτελεῖται ἐκ Κινέζων ὀρθοδόξων, ἡ δὲ λειτουργία ψάλλεται εἰς Κινεζικὴν γλῶσσαν. Τὰ λειτουργικὰ βιβλία εἶνε μεταφρασμένα ἐκ τοῦ ρωσικοῦ.

Τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν ὀλίγων μας ἐκεῖ ὁμογενῶν δὲν εἶνε ἀκμαῖον. Εἰς τοῦτο πάντως συντελεῖ ἡ ἔλλειψις ἑλληνικοῦ ναοῦ καὶ Ἕλληνος ἱερέως. Τὸν ρωσικὸν ναΐσκον ἐπισκέπτονται μόνον δὶς τοῦ ἔτους, κατὰ τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα.

—Ἐδημοσιεύθη ἡ πληροφορία, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐκδιωχθέντες μητροπολῖται τῆς Θράκης πρόκειται νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς ἕδρας των.

—Ἐκ Καΐρου ἐτηλεγράφησαν εἰς τὸν «Χρόνον» τῶν Παρισίων, ὅτι πολλοὶ σημαίνοντες Σιωνισταὶ ἔφθασαν εἰς Ἱερουσαλήμ, ὅπου προέβησαν εἰς εὐρυτάτας ἐγκαταστάσεις τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας θὰ ὀργανώσουν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν εἴδησιν, ἡ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα ἐτάχθη εἰς τὴν αὐτὴν με την ἐπίσημον γλῶσσαν θέσιν.

—Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Θεσσαλονίκης, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας Ἑλλήνων Εὐαγγελιστῶν συνεκρότησαν ἐπ' ἐσχάτων συνέδριον πρὸς μελέτην τῆς συγχωνεύσεως πάντων τῶν κλάδων των εἰς ἓν ὀργανικὸν σύστημα.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀπηύθυναν πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν Ἀμερικανῶν ἱεραποστόλων τῆς Βοστώνης ἐπιστολήν, καταδικάζοντες τὴν ἀνάμιξιν ἱεραποστόλων τινῶν εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ φυλετικὰς διαμάχας τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀποκαλύπτουν δὲ συγχρόνως, ὅτι ἡ ἐπιρροή των ἠμπόδισε τὴν Ἀμερικὴν νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Τουρκίας, παρὰ τὴν ἀσκουμένην ὑπ' ἀμφοτέρων καταδυνάστευσιν τῶν χριστιανικῶν λαῶν.

Καὶ ἀναφέρουν ὀνομαστὶ τοὺς ἱεραπ. Χάσκελ καὶ Χόγκλοι αι περιοδεύσαντας τον παρελθόντα χειμῶνα τὰς Ηνωμένας Πολιτείας πρὸς προπαγάνδαν ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων, δαπανώντων διὰ τὰς ἐνεργείας των.

Ἐπ' ἴσης τοὺς ἱεραπ. Κέννεδυ καὶ Τρίσκον ὡς πολεμοῦντας ἐν Παρισίοις τὰ ἐπὶ τῆς Β. Ἠπείρου δίκαια τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ προσθέτουν ἐν τῇ ἐπιστολῇ των, ὅτι Ἀμερικανοὶ Ἱεραπόστολοι ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Μ. Ἀσίᾳ ἀκαμάτως προσπαθοῦν νὰ ἐμποδίσουν τὸν διαμελισμὸν τῆς Τουρκίας, χάριν τῶν προπαγανδιστικῶν συμφερόντων.

Καταλήγουν δὲ συνιστῶντες νὰ ἐμποδισθοῦν οὗτοι καὶ οἱ τοιοῦτοι ν' ἀναμιγνύωνται εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ νὰ μετατεθοῦν εἰς ἄλλα πεδία δράσεως

— Ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἀπενεμήθη ὁ Ἀνώτατος Βρεττανικὸς Ταξιάρχης εἰς τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Δημητριάδος κ. Γερμανόν.

Τὸ παράσημον ἐπέδωκεν ἐπισήμως ἐν τῷ Ἐπισκοπικῷ Μεγάρῳ Βόλου ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ὁ ἐκεῖ Πρόξενος τῆς Ἀγγλίας κ. Μέρλιν, καταλλήλως προσφωνήσας τὸν Ἱεράρχην.

—Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, κατόπιν τιμητικῆς ἐκθέσεως τοῦ οἰκείου Μεράρχου, ἀπένειμε τὸ Μετάλλιον τῆς στρατιωτικῆς ἀξίας εἰς τὸν ἔφεδρον Ἱεροκήρυκα τοῦ 8ου Συντάγματος Ἰεζεκιὴλ Βελανιδιώτην.

—Ἔν τινι χωρίῳ οὐχὶ μακρὰν τῆς Κων)πόλεως οἱ Τοῦρκοι, πανηγυρικῶς καὶ ἐν ἀλαλαγμοῖς καὶ βοαῖς ἀτάκτοις ἀπογυμνοῦντες τὸν ναὸν ἀπὸ τῶν κοσμημάτων του, κατέσχον καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ κίονος τῆς Ἁγίας Τραπέζης μικρὰν πυξίδα, τὴν περιέχουσαν τεμάχια ἁγίων λειψάνων.

Τοῦτο δ' ἔπραξαν, εἶπον, διὰ νὰ τὴν στείλουν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον πρὸς ἐξέτασιν, διότι ἐνδεχόμενον νὰ εἶχον ἐντός της οἱ ὀρθόδοξοι δυναμίτιδα κεκρυμμένην !

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος

Συνεδρίασις 9 Ὀκτωβρίου 1919. — Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τοῦ Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου Πίστεως καὶ τάξεως τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπιτροπῆς, δι' οὗ ἐκφράζονται εὐχαριστίαι ἐπὶ τῇ γενομένῃ ὑποδοχῇ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἐπισκόπου Σικάγου ἐλθοῦσαν Ἐπιτροπήν, ἀπευθύνεται δὲ παράκλησις, ὅπως ὑποδειχθῶσιν οἱ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν ἐν Χάγῃ πιθανῶς γενησομένην προκαταρκτικὴν Συνδιάσκεψιν, εἰς ἣν ἐδήλωσαν συμμετοχὴν πᾶσαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, πλὴν τῆς Ρωμαϊκῆς. Ἡ περὶ τῶν προσώπων ἀπόφασις ἀνεβλήθη εἰς προσεχῆ συνεδρίαν.

— Ἐνεκρίθη νὰ συστηθῇ τὸ περιοδικὸν τοῦ ἐν Κων)πόλει Ἐκκλησιαστικοῦ Συνδέσμου «ἡ Ἀναγέννησις» κατόπιν ἀναγνώσεως σχετικοῦ γράμματος τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκ. Θρόνου.

— Ἀντηλλάγησαν σκέψεις περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου.

— Ἐνεκρίθη ἡ χειροτονία τοῦ Διακόνου Δ. Κεφαλούρου τῆς ἐν Ἐπισκοπῇ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν εἰς πρεσβύτερον καὶ ἡ τοῦ Μοναχοῦ Γερμανοῦ Κουρκουμέλη, τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἰς διάκονον καὶ πρεσβύτερον.

— Ἐκηρύχθησαν καὶ πνευματικῶς διαλελυμένοι ὁ γάμος Κων/τίνου Σωτηροπούλου καὶ Νικολίτσας Δ. Πάστρα, ὡς καὶ ὁ Σπυρίδωνος Λαζάρου καὶ Σταματίνας Γεωργιάδου, κατοίκων Πατρῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁριστικῶν καὶ τελεσιδίκων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀνετέθη δ' ἡ ἔκδοσις τῶν νενομισμένων διαζυγίων εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν.

— Ἐγένοντο δεκταὶ αἱ αἰτήσεις περὶ ἐκδόσεως ἀδείας γάμου ἐπὶ βαθμοῦ συγγενείας ἕκτου ἐξ αἵματος τοῦ Δημητρίου Κουτσομητοπούλου μετὰ τῆς Σοφίας Καραπαύλου, Ἐμμανουὴλ Δημ. Μαλατέστα μετὰ τῆς Μίνας Φράγκου, Σπυρίδωνος Ρισιάνου μετὰ τῆς Σοφίας Μισάρη, καὶ Δημητρίου Ζωγίτου μετὰ τῆς Διονυσίας Ἰωάννου.

— Ἀπενεμήθη το Ὀφφίκιον τοῦ Πνευματικοῦ εἰς τοὺς Ἰωάννην Χασαπόπουλον, Γεώργιον Πλιάκαν, Σοφοκλῆ Παπαδόπουλον καὶ Παναγιώτην Παπαντωνόπουλον, ἐφημερίους τῆς πόλεως Πατρῶν.

Συνεδρίασις 11 Ὀκτωβρίου. — Ἐνεκρίθη ἔγγραφον διαμαρτυρίας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διὰ τὴν προσγενομένην τῷ ἐπισκοπικῷ ἀξιώματι προσβολὴν διὰ τῆς κρατήσεως τοῦ Σεβ. Ἐπισκοπου Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος ἐν ταῖς κεντρικαῖς Ἐνωμοτίαις ἐπὶ 36 ὅλας ὥρας καὶ τοῦ τέως Ἄρτης ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Τμήματι Πατρῶν καὶ νὰ ζητηθῇ ἡ τιμωρία τῶν ὑπευθύνων.

— Ἀπεφασίσθη νὰ προκηρυχθῇ διαγωνισμὸς πρὸς ἀποστολὴν πέντε ὑποτρόφων τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου εἰς τὴν α'. τάξιν τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς, προαχθείσης ἀπὸ τοῦ ἀρξαμένου σχολικοῦ ἔτους εἰς Πανεπιστημιακὴν Θεολογικὴν Σχολήν, ἢ Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν, καὶ νὰ ἀπευθυνθῶσι συγχαρητήρια πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς Θεολογίαν Ἀκαδημίαν.

— Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου.

— Ἐνεκρίθη ἵνα καταρτισθῇ στατιστικὴ τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἐκδοθεισῶν ὑφ' ὅλων τῶν Ἐπισκοπῶν τῆς Π. Ἑλλάδος ἀδειῶν γάμου α'. β'. καὶ γ'. ὡς καὶ τῶν διαζυγίων, ἀπολυομένης τηλεγραφικῶς τῆς σχετικῆς ἐγκυκλίου.

— Ἐνεκρίθη νὰ παραταθῇ ἐπὶ τετράμηνον ἔτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ κατὰ μετάπεμψιν Ἡγουμένου τῆς ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Ἱερ. Μονῆς Ὁσίου Λουκᾶ, Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Παπανδρεοπούλου, προτάσει τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου.

Συνεδρίασις 14 Ὀκτωβρίου 1919. — Ἐνεκρίθη νὰ ζητηθῇ παρὰ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Σ. Ἐπιτρόπου ἔκθεσις τῶν πεπραγμένων καὶ πληροφορίαι περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων, καὶ τῶν τυχὸν χηρευουσῶν θέσεων ἐφημερίων μετὰ σχετικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν ἀναφυομένων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπείας.

— Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τῆς ἐνταῦθα Ρωσσικῆς Πρεσβείας, περὶ τῆς θέσεως τοῦ κλήρου ἐν Ρωσσίᾳ καὶ τῆς ὁλονὲν αὐξούσης ἐπιρροῆς αὐτοῦ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ὀπαδοῖς τῶν Ἡγετῶν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ.

— Ἀνεγνώσθησαν ἐκθέσεις περὶ τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Ἱερῶν Μονῶν Ἁγίου Γερασίμου, Καπουραίων καὶ Φισκάρδου καὶ ἐνεκρίθη ἵνα παραπεμφθῶσι τῷ ἐν Κεφαλληνίᾳ παρεπιδημοῦντι Σεβ. Ἐπισκόπῳ Σύρου κ. Ἀθανασίῳ, ὅπως ἐκ τοῦ σύνεγγυς μελετήσῃ τὴν κατάστασιν αὐτῶν καὶ ὑποβάλῃ σχετικὴν ἔκθεσιν διὰ τὰ περαιτέρω.

— Ἠκυρώθη ἡ ἐνεργηθεῖσα ἐκλογὴ νέου Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Πατρῶν Ι. Μ. Μαρίτσης, μὴ ἐχούσης ἐπαρκῆ ἀριθμὸν μοναχῶν, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ διορισθῇ προσωρινῶς τοιοῦτος, μετὰ πρότασιν τοῦ τοποτηρητοῦ.

— Ἀπεφασίσθη, ἵνα δι' ἐγκυκλίου προτραπῇ ὁ ἱερὸς κλῆρος τοῦ Βασιλείου ὅπως συμμετάσχῃ εἰς τὸν διενεργούμενον ἔρανον πρὸς ἀνέγερσιν ἐν Πάτραις ἀνδριάντος εἰς τὸν ἀείμνηστον ἐπίσκοπον Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανόν.

— Διωρίσθη προσωρινὸς Ἡγούμενος τῆς ἐν Ζακύνθῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Κρημνῶν ὁ Γεράσιμος Παγανόπουλος, Ἱερομόναχος, Σύμβουλοι δὲ οἱ Μοναχοὶ Ἀβέρκιος Παγανόπουλος καὶ Σεραφεὶμ Θοδόσης.

— Ἐπετράπη κατ' ἐπιείκειαν ὁ γάμος τοῦ Σταύρου Κοντοῦ μετὰ τῆς Σοφίας Χρήστου Φέγγα 6 βαθμοῦ αἵματος.

— Ἀπεφασίσθη ὅπως κληθῇ πρὸ τοῦ Ἐκκλ. Δικαστηρίου καὶ τιμωρηθῇ κανονικῶς ὁ Ἱερεὺς Γ. Φωτόπουλος, τιμωρηθεὶς πολιτικῶς διὰ προστίμου 6607,50 δρ. ὡς καταχραστὴς χαρτοσήμου 660,75 δρ. ἐκ τῶν ἀδειῶν γάμου.

Ἱερὰ Μητρόπολις

Ἐνοριακά.— Διωρίσθη προσωρινὸς ἐφημέριος τοῦ ναοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου (Ἄρεως) ὁ αἰδ. Ἀπόστολος Παπαθανασίου φοιτητὴς τῆς Θεολογίας.

— Διωρίσθη μέλος τοῦ Ἐνοριακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἁγίου Παύλου ὁ αἰδ. Κωνσταντῖνος Στουραΐτης ἀντὶ τοῦ αἰδ. Κωνστ. Ρωμανοῦ ἐκλεγέντος καὶ μετατεθέντος εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

— Διωρίσθη διάκονος τοῦ ἐν Πειραιεῖ ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ὁ Διάκονος Αἰμιλιανὸς Πασχαλάκης φοιτητὴς Θεολογίας ἀντὶ τοῦ Διακόνου Γερμανοῦ Σπαχῆ διαταχθέντος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Μονὴν τῆς Μετανοίας αὐτοῦ.

— Διωρίσθη δεξιὸς ἱεροψάλτης τοῦ ναοῦ Ἁγίου Φιλίππου ὁ Ι. Φιλιππίδης ἀντὶ τοῦ Γ. Στρουμπούλη.

— Μετενεγράφη εἰς τὴν Ι. Μονὴν Αἰγίνης ὁ Ἀρχιμ. Ἰωνᾶς Χρύσης ἀπὸ τῆς Μονῆς Ταξιαρχῶν (Καλαβρύτων).

— Ἀπελύθη ὁ νεωκόρος τοῦ Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν Χρ. Χρυσάγης.

— Κατηγγέλθη τῇ Εἰσαγγελίᾳ Πρωτοδικῶν ὁ ἀπὸ τῆς Ἱερωσύνης καθηρημένος Θεόδωρος Πανουτσόπουλος, τελέσας γάμον καὶ ἄλλας ἱεροπραξίας, καὶ ἐζητήθη ἡ ἐφαρμογὴ τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

— Διωρίσθη τακτικὸς Ἱεροκῆρυξ ἐν τῷ ναῷ Ἁγίου Νικολάου Πειραιῶς ὁ Ἀρχιμ. Ἐμμανουὴλ Ι. Καρπάθιος, ἐκ τῶν ἐργαζομένων ἐν τῷ «Ε. Κ.» καὶ τῇ «Κ. Διδαχῇ».

— Ἐπειδὴ ἐθεάθη γυνὴ περιφέρουσα ἀνὰ τὸ ἐκκλησίασμα δίσκον φιλανθρωπίας καὶ μάλιστα ἐν περιβολῇ ἐξώμῳ, ἡ Α. Σ. δι' ἐγκυκλίου ἀπηγόρευσε τὴν ἐν τοῖς ναοῖς περιφορὰν δίσκων ὑπὸ γυναικῶν.

— Χοροστατήσας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν τῷ ναῷ Χρυσοσπηλαιωτίσσης εἰς τὴν δευτέραν λειτουργίαν, ἐδίδαξε τὸ ἐκκλησίασμα ἐκ τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς περὶ τοῦ ὅτι καὶ οἱ τελειότεροι νόμοι οὐδὲν ὠφελοῦσιν ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν πρὸς τὴν συνείδησιν ἀπευθυνομένων ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐτόνισεν ὅτι οὐδὲν σύστημα νόμων δύναται νὰ περιστείλῃ τὸ κακὸν καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν κοινωνικὴν εὐπραγίαν, ἐὰν

δὲν συνυπουργῇ ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγωγὴ καὶ προέτρεψε τοὺς γονεῖς νὰ ἐπιμελῶνται τῆς θρησκευτικῆς τῶν τέκνων των διαπλάσεως.

—Ὁ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος Ταλαντίου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν τῇ Κοινότητι Μενιδίου τὴν π. Κυριακήν.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ηὐλόγησε τοὺς γάμους τοῦ κ. Γ. Παγκάλου ἐπιλέκτου μέλους τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Κοινότητος μετὰ τῆς δεσποινίδος Καλλιόπης Ἀφθονίδου.

—Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς «Γυναικείας Ἐκπαιδευτικῆς Ἑνώσεως» ἐπισκεφθὲν (9) τὴν Α. Σ. ἐξέθηκε τὰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας, καθ' ὧν προσκρούει ἡ συντήρησις τοῦ μοναδικοῦ ἐν τῷ Κράτει Σχολείου Νηπιαγωγῶν ἐν Καλλιθέᾳ.

—Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ῥέπουλης ἐπισκεφθεὶς (9) τὴν Α. Σ. ἔμεινε παρ' αὐτῇ περὶ τὴν ὥραν.

—Ὁ τμηματάρχης τοῦ Πολιτικοῦ τμήματος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν Κ. Νούλης συνειργάσθη (10) μετὰ τῆς Α. Σ.

—Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς φιλολογικῆς δράσεως τοῦ κ. Μπάμπη Ἀννίνου συνελθοῦσα ἐν τῇ Μητροπόλει (10) καθώρισε τὸ πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ.

—Συνῆλθεν (10) ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ἑταιρείας τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν. Ἐψήφισε συγχαρητήρια καὶ χιλιόδραχμον προσφορὰν πρὸς τὸν κλεινὸν Βυζαντινοδίφην κ. Μ. Γεδεὼν ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τῆς συγγραφικῆς του δράσεως. Ἀπεφάσισε τὴν διοργάνωσιν σειρᾶς διαλέξεων καὶ τὴν ἵδρυσιν παραρτήματος τῆς Ἑταιρείας ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου.

—Ἡ Α. Σεβ. συνειργάσθη (11) μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὀφθαλμιατρείου κ. Γαζέπη ἐπὶ τῆς βελτιώσεως τῶν οἰκονομικῶν τοῦ ἱδρύματος.

—Κληθεὶς ὁ Σεβ. Μ. μετέσχε συνελεύσεως τοῦ ἀγαθοεργοῦ Σωματείου «Αἱ μικραὶ φίλαι τῶν πτωχῶν». Ἡ Α. Σ. λαβοῦσα γνῶσιν τῶν λεπτομερειῶν τοῦ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ τοῦ Σωματείου ἐξέφρασε πρὸς τὰς ἀποτελούσας αὐτὸ κυρίας καὶ δεσποινίδας τὴν εὐαρέσκειάν του, ἐξαίρων δὲ ἐν γένει τὴν φιλανθρωπίαν ὡς τὸν ἀγλαότερον καρπὸν τοῦ Εὐαγγελίου προέτρεψε τὰς ἀποτελούσας τὸ Σωματεῖον εἰς τὴν μετὰ ζήλου συνέχισιν τοῦ ἔργου.

—Ἀφιχθέντες πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου ἓξ Σερβοικληρικοὶ (δύο Διάκονοι καὶ 4 Μοναχοὶ) καὶ εἷς Ῥουμᾶνος Ἱερεὺς ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Σ. καὶ ἔλαβον τὴν εὐλογίαν Αὐτῆς.

—Συνειργάσθη εἰς δύο συνεδρίας μετὰ τῆς Α. Σ. ἡ ὁρισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γ. Ε. Ταμείου Ἐπιτροπὴ πρὸς καθορισμὸν τῶν ὅρων, ὑφ' οὓς θὰ ἐκτεθῇ εἰς πλειοδοσίαν ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν Λουτρῶν καὶ τῆς τοποθεσίας ἐν γένει τῆς Βουλιαγμένης.

Διάφορα

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.—Ἐξ Ἱεροσολύμων πληροφορούμεθα, ὅτι οἱ αὐτόθι Φραγκισκανοὶ μοναχοὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἑπτακοσιετηρίδος τοῦ τάγματός των κοσμοῦντες τὸ ὑπὲρ τὸν ἅγιον Τάφον τοῦ Κυρίου ἱερὸν Κουβούκλιον, ἔστησαν ἕνα σταυρὸν ὕψους 1 ½ μέτρου, τὰ παπικὰ καὶ φραγκισκανικὰ σήματα. Τὸ πραξικόπημα τοῦτο γενόμενον ἀντιληπτὸν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προὐκάλεσε σφοδρὰς διαμαρτυρίας, μετ' ἐξέτασιν δὲ τοῦ πράγματος ἐπὶ τόπου ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀστυνομίας ἀναγνωρισθέντος τοῦ δικαίου τῶν διαμαρτυριῶν, ὁ σταυρὸς κατεβιβάσθη, ἐκδοθείσης καὶ ἐγγράφου πρὸς τοῦτο διαταγῆς, ἐντελλομένης τὴν καταβίβασιν τοῦ σταυροῦ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ἔκκλησις πρὸς προσευχήν. — Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἐπισκόπου Σικάγου Σεβ. κ. Ρ. Anderson Ἐπιτροπὴ τῆς μελλούσης νὰ συγκληθῇ ἐν Ἀμερικῇ Παγκοσμίας Συνδιασκέψεως περὶ πίστεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, ἀπέστειλε πρὸς πάντας τοὺς συμπαθοῦντας πρὸς τὸ ἔργον αὐτῆς «Ἔκκλησιν» ὅπως ἑνώσωσι τὰς προσευχάς των ἐν εἰδικῇ ὀγδοάδι ἡμερῶν, περιλαμβανομένῃ μεταξὺ 5—12 Ἰανουαρίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους. «Ἡ Ἐπιτροπὴ—λέγει ἡ Ἔκκλησις — αἰσθάνεται, ὅτι ἡ διὰ τὴν Παγκόσμιον Συνδιάσκεψιν) προσπάθεια δὲν θὰ εἶνε πλήρης,

ἐὰν μὴ συστήσῃ εὐχαριστίας καὶ δεήσεις παρακαλεῖ λοιπὸν πάντας τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀναφέρωσι συνεχεῖς εὐχαριστίας τῷ Θεῷ διὰ τὴν χάριν του... ἵνα ὁ Θεός, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καθοδηγῇ καὶ ἐνισχύῃ πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν ἕνωσιν, ἵνα, ὅταν τὰ μέλη αὐτῆς συνέλθωσιν ἐπὶ τὸ αὐτό, ὦσιν ἕτοιμα νὰ δεχθῶσιν ὁμοφώνως τὴν καθοδηγίαν τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης εἰς ὅλας των τὰς σκέψεις».

ΝΕΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΑΙ

Δημητρίου Σίμου Μπαλάνου, Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Δογμάτων. *Ἐν Ἀθήναις*. 1919. Εἰς τριάκοντα ὀκτὼ ὅλας σελίδας καὶ ἐν 7 κεφαλαίοις ὁ σ. πραγματεύεται περὶ τῆς δυνατότητος ἢ μὴ τῆς καλλιεργείας τῆς ἱστορίας τῶν δογμάτων ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ (κεφ. Α΄.) τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἱστορίας τῶν δογμάτων (κεφ. Β΄), περὶ τῶν περιόδων αὐτῆς (κεφ. Γ΄), περὶ τῆς μεθόδου τῆς Ἱστορίας τῶν δογμάτων (κεφ. Δ΄.), περὶ τῶν πηγῶν αὐτῆς (κεφ. Ε΄.), περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἱστορίας τῶν δογμάτων πρὸς ἄλλας ἐπιστήμας καὶ τῆς χρησιμότητος αὐτῆς (κεφ. Ϛ΄) καὶ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἱστορίας τῶν δογμάτων (κεφ. Γ΄.).

Δημητρίου Σίμου Μπαλάνου, Σύμβολα καὶ Συμβολικὰ βιβλία. *Ἐν Ἀθήναις* 1919. Περιεχόμενα: Τὰ Οἰκουμενικὰ λεγόμενα Σύμβολα. Τὰ Συμβολικὰ βιβλία τῆς Λουθηρανικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Τὰ λεγόμενα συμβολικὰ βιβλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κωνστ. Τουργαβίτῃ, Ἐνταῦθα. Ἐνεγράφητε.—*Γερμανῷ Ἀηξουριώτῃ*, Μονὴν ὁσίου Λουκᾶ. Διεύθυνσις διωρθώθη.— *Ἀρχιμ. Ἰεζεκιὴλ Βελανιδιώτῃ*, Τ. Τ. 929. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν.– *Νικολάῳ Γαλάτῃ*, Ἰθάκην. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν. *Ἀντ. Ἰ. Κοκκίνῃ*, Ὕδραν, *Ἐκκλ. Συμβουλίῳ ἱεροῦ ναοῦ Μεταμορφώσεως, Σώτειραν* (Τρικκάλων), *Ἰ. Ν. Βουκυκλάκι*, Νομάρχῃ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, *Ἐκκλησιαστικῷ Συμβουλίῳ*, Καρουβάδων (Κερκύρας). Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν.—*Ἰ. Θ. Παπαϊωάννου*, οἰκονόμῳ, Βαρυμπόπην. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.—*Ἰωάννῃ Ράμφῳ*, Ριζάρειον Σχολήν. Διεύθυνσις διωρθώθη.—*Ἐκκλ. Συμβουλίῳ Ἁγ. Βλασίου*, Δαδίον.—*Νικολάῳ Κανδῇ*, Ἀργυράδες συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν.—*Γ. Μ. Σφακιανάκι*, φαρμακοποιῷ, Ἡράκλειον Κρήτης. Μετ' ἐνδιαφέροντος ἀνέγνωμεν τὴν ἐπιστολήν σας· συνδρομητὴς ἐνεγράφη· εὐχαριστοῦμεν.—*Γεωργίῳ Παπακυριαζῇ*, Σαρουχλέϊκα Πατρῶν· ὑπόδειξίς σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν.- *Ἐκκλησ. Συμβουλίῳ* Καρύτσης (Γερονθρῶν), συνδρομὴ ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν· διεύθυνσις ἐκανονίσθη.—*Ἀρχιμ. Νικηφόρῳ Γ. Σχοινᾷ*, Μονὴν Βλαχερνῶν, καθυστερούμενοι ἀριθμοὶ ἐστάλησαν — *Θ. Κόντῃ*, Λάρνακα (Κύπρου). Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν.—*Ἀρχιμ. Κυρίλλῳ Α. Γεωργιάδῃ*, Ἰνδιανάπολιν (Ἀμερικῆς). Δρχ. 20 ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν, πλὴν τινων ἐξαντληθέντων.— *Περικλεῖ Κελέσῃ*, ἐφημερίῳ Καραβίδια (Θερμοπυλῶν)· συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράψαμεν ἱερὸν ναὸν Γενέσιον Θεοτόκου — *Εὐθυμίῳ Ἀγγελίδῃ*, Ἱεροκήρυκι Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας. Συνδρομητὴς ἐνεγράφη· συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Προκήρυξις διαγωνισμοῦ διὰ Θεολογικὰς Σπουδάς.— Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς πρὸς ἀποστολὴν πέντε ὑποτρόφων τοῦ Γ. Ταμείου εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θεολογικὴν Σχολήν, προαχθεῖσαν ἀπὸ τοῦ ἀρξαμένου σχολικοῦ ἔτους εἰς Πανεπιστημιακὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν μετὰ πενταετοῦς κύκλου μαθημάτων.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἵνα λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, διεξαχθησόμενον τὴν 30 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριῶν τῆς Ἰ. Συνόδου, δέον νὰ προσαγάγωσι τὰ ἑξῆς ἔγγραφα: α΄) ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ ἀνεγνωρισμένης πεντατάκτου ἱερατικῆς Σχολῆς ἢ ἐνδεικτικὸν τῆς δ΄ τάξεως τῆς ἑ

Χάλκῃ Ι. Θ. Σχολῆς, ἂν διετέλεσαν τρόφιμοι αὐτῆς ἐν τῷ παρελθόντι μετὰ βαθμοῦ τοὐλάχιστον λίαν καλῶς. β΄) ἐγγυητικὸν Μητροπολίτου ἢ Ἐπισκόπου ἐν ἐνεργείᾳ, ὅτι θὰ καταλεγῶσιν ἐν καιρῷ ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ Ἱεροῦ κλήρου, ὑποχρεουμένου ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην ἀποζημίωσιν τῆς Σχολῆς· γ΄) πιστοποιητικὸν χρηστοηθείας παρὰ τῶν κοινοτικῶν ἢ σχολικῶν ἀρχῶν τῆς προελεύσεως αὐτῶν (κεκυρωμένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἢ Ἐπισκόπου καὶ δ΄) βαπτιστικόν, ἐνδεικτικὸν ἐμβολιασμοῦ καὶ ἀπαραίτητα ἐνδύματα, βιβλία καὶ χρειώδη, ὅσα δὲν παρέχονται ὑπὸ τῆς Σχολῆς εἰς τοὺς τροφίμους αὐτῆς.

(*Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἰ. Συνόδου*).

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἐν Ἑλλάδι δρχ. 15, Ἐξωτερικοῦ δρχ. 20
Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.

Διευθυντὴς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Γραφεῖα ἐν τῇ Ἰ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.
Ὥρα ἐντεύξεων 5 1/2 — 6. μ. μ.